

РОЗДІЛ 1

— Я знаю, ти не любиш сюрпризів, Стелло. Щоб окреслити наші очікування й часові рамки для тебе, хочемо повідомити, що ми вже готові до внуків.

Погляд Стелли Лейн смикнувся від сніданку в тарілці до обличчя її матері, що гідно старіло. Легкий макіяж привертав увагу до карих, мов кавові зернята, готових до бою очей. Стеллі це не віщувало нічого хорошого.

Коли її мати візьме щось собі в голову, вона стає схожою на медоїда з жадобою помсти — чіпка й забіякувата, але без хутра й не гарчить.

— Буду знати, — відповіла Стелла.

Від шоку замиготіли хаотичні панічні думки. Онуки означало діти. І пелюшки. Гори пелюшок. Цілі вибухи пелюшок. Діти плачуть, завиваючи так, що навіть найкращі звукоізолювальні навушники не врятовують. Як їм узагалі вдається плакати так довго й так сильно? Вони ж такі малі. До того ж діти — це значить і чоловік. Чоловік означає хлопець. Хлопці — побачення. А побачення — секс. Вона здригнулася.

— Любонько, тобі тридцять років. Нас непокоїть, що ти досі сама. Ти пробувала зареєструватися в «Tinder»?

Дівчина вхопила склянку води й жадібно відпила, випадково заковтнувши кубик льоду. Прокашлявшись, вона відповіла:

— Ні, не пробувала.

Від самої лише думки про «Tinder» — і про побачення, які й були його метою, — її кидало в холодний піт. Вона ненавиділа все, пов'язане з побаченнями: відхід від свого усталеного порядку, розмови, пусті й незграбні, та секс...

— Мені запропонували підвищення, — промовила вона з надією, що це відволіче її матір.

— Ще раз? — запитав батько, і з-за «The Wall Street Journal»¹ показалися його окуляри в металевій оправі. — Тебе ж підвищили три місяці тому. Феноменально.

Стелла засяяла й аж підстрибувала на краєчку стільця.

— Наш новий клієнт, великий інтернет-магазин, ім'я якого залишиться в таємниці, надав просто захопливі бази даних, і я з ними морочуся весь день. Я розробила алгоритм, щоб допомогти з інформацією про покупки. Вочевидь, він працює навіть краще, ніж ми сподівалися.

— А коли саме підвищать?

— Ну... — Голландський соус і яєчні жовтки з крабових котлеток злилися до купи, і вона намагалася відділити жовту рідину кінчиком виделки. — Я не прийняла цієї пропозиції. Це була посада головного економетриста, а значить, на мені висіли б п'ять звітів і потреба в іще більшій взаємодії з клієнтами. Я просто хочу працювати з даними.

Мати відмахнулася від такої заяви доньки недбалим порухом руки.

— Ти стаєш самовдоволеною, Стелло. Якщо перестанеш кидати собі виклик, не просунешся вперед із соціальними навичками. І це нагадало мені от що: у вашій компанії є хтось, із ким би ти пішла на побачення?

Тато відклав газету й згорнув руки на округлому черевці.

— До речі, а як там отой хлопчина, Філіп Джеймс, здається? Коли ми познайомилися з ним на вашій корпоративній збіганці, він здався вельми милим.

Мамині руки пурхнули до рота, мов голуби до хлібних крихт.

— Ой, і чого я про нього не подумала? Він був такий ввічливий. Та й симпатичний який.

— Ну, він непоганий, здається.

Стелла пробіглася кінчиками пальців по змокрілій склянці води. Якщо чесно, вона й сама подумувала про Філіпа. Він був

¹ Щоденна газета у США, що висвітлює американські й міжнародні ділові та фінансові новини. (Тут і далі прим. ред.)

уїдлигим і зверхнім, але водночас не боявся говорити правду в очі. Йй це в людях подобалося.

— Мені здається, у нього певні розлади особистості.

Мама поплескала Стеллу по руці. Замість забрати руку й покласти назад собі на коліно, вона легенько стисла Стеллині пальці.

— Може, тоді він буде саме тобі до пари, люба. Маючи свої проблеми, він зможе з розумінням поставитися до твого синдрому Аспергера¹.

І хоча слова було сказано доволі буденним тоном, у вухах Стелли вони звучали неприродно й гучно. Зиркнувши на сусідні столики вкритої тентом тераси ресторану, вона пересвідчилася, що ніхто не почув їх, і втупилася в мамину руку, що накривала її власну, заледве стримуючись, щоб не відсмикнути її. Дівчину дратували непрохані доторки, і мати це знала. Вона робила це, щоб, так би мовити, «акліматизувати» дочку. І здебільшого Стеллу це страшенно бісило. Чи є імовірність, що Філіп зрозуміє?

— Я подумаю про нього, — відповіла Стелла, справді маючи це на увазі.

Вона не любила брехати й кривити душею навіть більше, ніж не любила секс. Та і, зрештою, просто хотіла, щоб її мати була щаслива й пишалася нею. Хай що Стелла робила, вона завжди була на два кроки позаду в очах матері, а тому й у своїх теж. Вона знала напевне, що хлопець розв'язав би цю проблему. Та річ у тім, що вона, хоч убий, не вміла втримати чоловіка.

Її мати засяяла.

— Прекрасно! За кілька місяців я організовую наступний благодійний вечір, ти обов'язково маєш прийти з парою. Я б хотіла побачити тебе разом із містером Джеймсом, але якщо не вийде, я сама тобі когось підшукаю.

¹ Синдром Аспергера — загальне порушення психічного розвитку, яке характеризується серйозними труднощами в соціальній взаємодії, а також обмеженим, стереотипним, повторюваним репертуаром поглядів і занять.

Стелла стулила губи в тонку риску. Останнього разу секс у неї трапився на одному зі сліпих побачень, яке організувала її мати. Треба було визнати, молодик був привабливий, однак його почуття гумору збивало з пантелику. Здавалося б, він — венчурний інвестор, вона — економетристка, у них мало б бути стільки спільного, однак чоловік не захотів говорити про власне роботу. Натомість він із задоволенням обговорював офісну політику й тактики маніпуляції, від чого вона так знітилася, що була певна: побачення не вдалося.

Коли він навпростець спитав її, чи хоче вона зайнятися з ним сексом, дівчина геть розгубилась. Оскільки Стелла не любила відмовляти, вона погодилася. Були поцілунки, які їй геть не сподобалися, на смак як баранина, яку він їв за вечерею. Вона не любить баранину. Його парфум викликав у неї нудоту, і він торкався її повсюди. Як і завжди бувало в таких інтимних ситуаціях, її тіло скам'яніло. Не встигла вона й зрозуміти, як він кінчив. Він шпурнув використаний презерватив до урни просто поряд зі столом готельного номера. Її це непокоїло; він напевно ж мав знати, що такі речі несуть до туалету. Потім сказав їй одягатися й пішов. Їй залишалося тільки гадати, наскільки розчарованою була б її мати, якби знала, яким лишеньком є її донька, коли заходить мова про чоловіків.

А тепер її матері ще й онуків закортіло.

Стелла підхопилася на ноги й узяла до рук сумочку.

— Мені треба на роботу.

Хоча вона й впоралася завчасно, до всіх реченців, «треба» здавалося найдоречнішим словом. Робота захоплювала її, розпалювала шалену жагу до знань. І, поза сумнівом, мала терапевтичні властивості.

— Оце моя дівчинка, — сказав тато і, підводячись, розправив на животі шовкову гавайську сорочку та обійняв її. — Незабаром та контора буде твоєю.

Обійнявши його — вона була не проти доторків, коли сама їх ініціювала чи мала час морально підготуватися, — Стелла вдихнула знайомий запах лосьйону після гоління. Чому всі

чоловіки не могли бути такими, як її тато? Він вважав її вродливою й розумною, і від його парфумів не хотілося блювати.

— Ти ж знаєш, що робота — її нездорова пристрасть, Едварде. Не потурай їй, — сказала мати, знову перемкнувши увагу на Стеллу, і не стримала важкого материнського зітхання. — Тобі треба на вихідних виходити кудись між люди. Якби тобі траплялося більше чоловіків, я впевнена, ти б точно зустріла того самого.

Батько притисся холодними губами до доньчиної скроні й прошепотів:

— Якби ж я теж працював...

Стелла похитала головою, приймаючи материні обійми. У груди Стелли вперся незмінний разок перлів, а довкола завитав аромат «Chanel No. 5». Вона терпляче витримала нав'язливий запах довгі три секунди, а потім відступила на крок.

— Побачимося в наступні вихідні. Люблю вас. Па-па.

Стелла помахала батькам на прощання й вийшла з модного ресторану в центрі Пало-Альто на тротуар, уздовж якого вишикувалися дерева й дорогі бутики. Пройшовши три залиті сонцем квартали, опинилася перед невисокою будівлею, у якій містилося найлюбіше в усьому світі місце — її офіс. Крайнє ліве вікно в кутку на третьому поверсі було її.

Клацнув замок на вхідних дверях, коли вона махнула сумкою перед сенсором, а потім покрокувала всередину, насолоджуючись самотнім відлунням цокання її високих каблуків по мармуровій підлозі, доки йшла повз порожню рецепцію й дісталася ліфта.

В офісі Стелла взялася за свій улюблений звичний розпорядок. Спершу ввімкнула комп'ютер і ввела пароль. Поки він завантажувався, поклала сумку в шухляду стола й пішла до кухні налити собі чашку води. Туфлі зісковзнули з ніг і посіли своє звичне місце під столом. Стелла сіла.

Увімкнути, пароль, сумка, вода, взуття, сісти. Завжди в такому порядку.

Завантажилася система аналізу статистичних даних, скорочено САС, і на всіх трьох моніторах у неї на столі полилися

потоки даних. Покупки, кліки, скільки разів залогінилися, види платежів — насправді прості речі. Вони розповідали про людей набагато більше, ніж самі люди. Стелла розім'яла пальці й поклала їх на клавіші чорної ергономічної клавіатури, готова зануритися в роботу.

— О, привіт, Стелло. Так і думав, що це ти.

Вона озирнулася через плече і роздратовано зрозуміла, що з-за одвірка на неї позирає Філіп Джеймс. Пасмо рудуватого волосся підкреслювало гострі вилиці, сорочка-поло туго напиналася на грудях. Вигляд свіжий, вишуканий і простий водночас — саме такий чоловік, якого бажали їй батьки. І він застав її за роботою для своєї насолоди у вихідний день.

До обличчя прилила кров, і дівчина спустила окуляри на кінчик носа.

— Що ти тут робиш?

— Треба було забрати дещо, я вчора забув.

Філіп видобув із магазинної торби невеличку пачку й помахав нею в повітрі. Стелла встигла прочитати назву «TROJAN» велетенськими літерами.

— Гарних тобі вихідних. У мене вони точно будуть гарні.

У думках замиготів сніданок із батьками. Онуки, Філіп, перспектива нових сліпих побачень, успіх. Вона облизала губи й квапливо шукала слова, щоб сказати хоч щось.

— Обов'язково було брати таку велику пачку?

Вона аж зіщулилася, почувши, як із рота вихопилися ці слова.

Філіп самовдоволено вишкірився, і низка гарних білих зубів пом'якшувала враження, хоч як сильно він її дратував.

— Близько половини згодиться сьогодні ввечері — нова практикантка шефа запросила мене на побачення.

Стелла була неприємно вражена. Дівчина здавалася вельми сором'язливою. Хто б подумав, що вона виявиться такою рішучою?

— На вечерю?

— Думаю, не тільки, — відповів Філіп, і в карих очах затанцювали бісики.